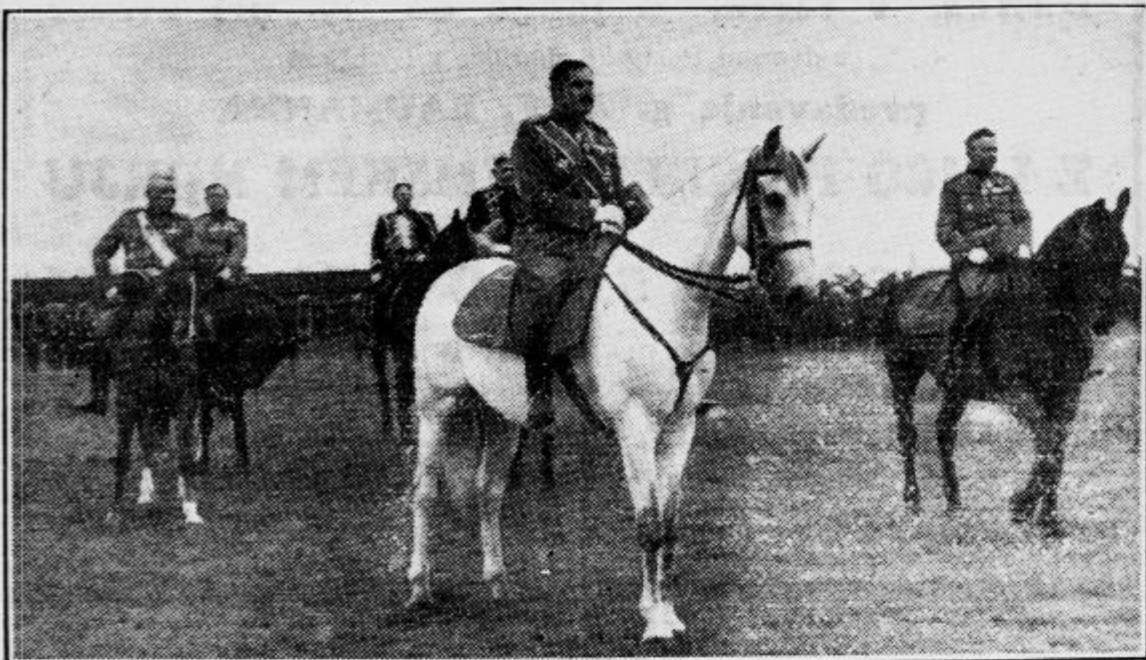
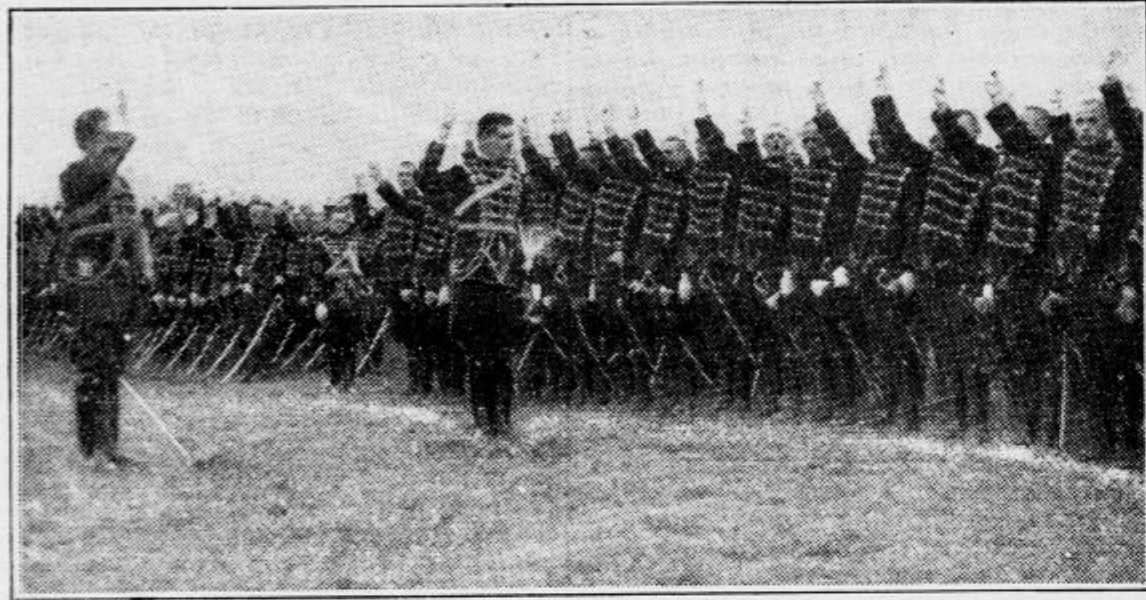

Naši kraji in ljudje

Prva prisega rekrutov mlademu kralju

Komandant kraljeve garde minister vojske in mornarice armijski general g. Peter Živković je v soboto prisostvoval svečani zaprisegi rekrutov vse beograjske garnizije na Banjici in jih je tudi nagovoril z jedrnatimi besedami. Na spodnji sliki so novi gardisti. Letošnji rekruti so prvič prisegli Nj. Vel. kralju Petru II.

Rdeči križarji iz Slovenije na Oplencu

Članstvo Rdečega križa iz dravske banovine je priredilo v času od 30. maja do 2. junija poklonitveno potovanje na Oplenac. Na željo članstva je bil odhod iz Ljubljane z dopoldanskim brzim vlakom, da si je članstvo lahko ogledalo kraje. V Beogradu so jih pričakovali funkcionarji glavnega odbora RK, na čelu jim direktor M. M. Marinković. Del članstva, osobito samarjani in samarjanke, so prenočevali v domu Rdečega križa. Naslednji dan so si pod vodstvom RK in rojaka insp. Dragotina Golice ogledali Beograd, ob 10. uri so se pa zbrali v domu Rdečega križa, kjer jih je pozdravil I. podpredsednik, senator Svetozar Tomić. Banovinski tajnik računski nadsvetnik v p. Skalar, mu je predstavil vse delegate, ki so bili nato pogosteni.

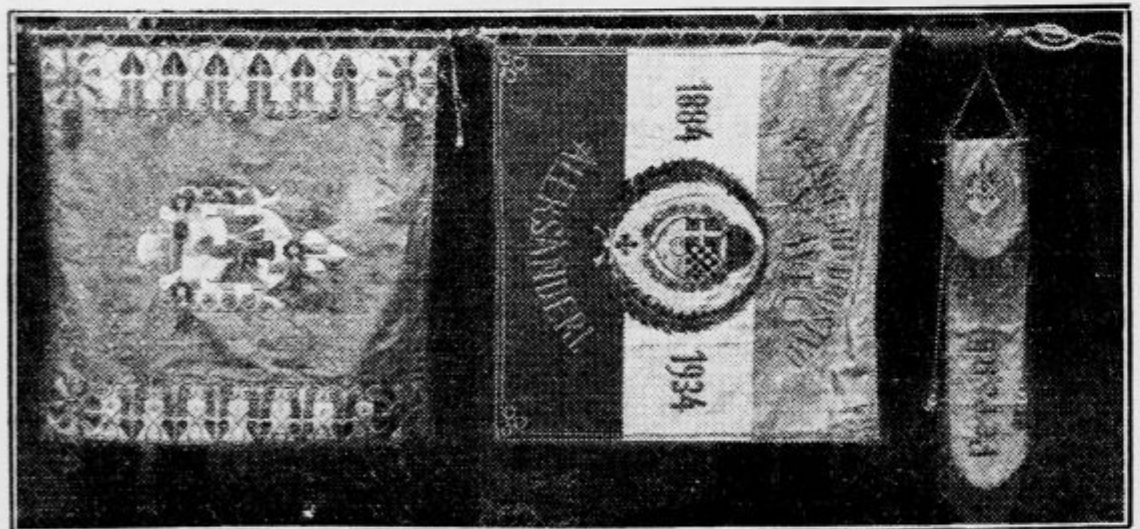
Ob 11. je bil sprejem pri Nj. Vel. kraljici Mariji na Dedinju, katerega sta se udeležila tudi članica Glavnega odbora gospa Spasićeva in direktor M. M. Marinković. Navzoči so pozdravili Nj. Veličanstvo s polglasnim »živelale«, nakar so ji skrega odbora: gospa Meta dr. Krečijeva, Marija dr. Fetičhova, I. podpredsednik dr. Fetičh Oton, banovinski tajnik Skalar Josip in blagajnik pododpora Mlejniki Rajko. Dr. Fetičh je imel na Nj. Veličanstvo občuten nagovor, v katerem je izrazil svojo vdano željo, da bi se samarjani in samarjanke ponovno poklonili manom kralja s tem, da so šli s prižiganimi svečami mimo njegovega zadnjega počivališča ter so poklekali, molili za njegovo dušo iskren oče.

čajno, dvorni dami, temveč ga je nosila ves čas pri sprejemu. Dr. Fetičh in Skalar sta nato kraljici predstavljala delegate posameznih edinic RK, naposled pa se je dr. Fetičh vdano zahvalil za sprejem.

Popoldne je članstvo dalje ogledovalo Beograd, v soboto se je pa odpeljalo v Mladenovac in na Oplenac, kjer jim je bil za prijetnega voditelja tamkajšnji upokojeni šolski upravitelj Dragomir Djordjević. Pred cerkvijo na Oplencu je zbrano članstvo nagovoril I. podpredsednik dr. Oton Fetičh. S krasnimi besedami je orisal nepozabna dela blagopojnega kralja Aleksandra I. in bridko izgubo našega naroda. Udeleženci so se podali nato v kriptu, kjer so izročili 7 kg težko svečo z rdečim križem in napisom: »Dravski banovinski odbor Ljubljana«. Svečo je darovala tvrdka »Pax« (Kopač & Stele). Dr. Fetičh je nagovoril članstvo z besedami: »Poklekajmo na tem, nam Jugoslovenom svetem mestu, ob grobu našega nepozabnega kralja, prižigamo to svečo v znak naše vernosti in vdanosti naši domovini in pomolimo za pokoj njegove duše: Oče naš...« Globoko ihtenje je sledilo tem besedam, nakar so šli navzoči mimo zadnjega počivališča blagopojnega kralja. Po ogledu kripe so se samarjani in samarjanke ponovno poklonili manom kralja s tem, da so šli s prižiganimi svečami mimo njegovega zadnjega počivališča ter so poklekali, molili za njegovo dušo iskren oče.

Udeleženci so si nato ogledali še veliko

Viteški kralj je „Slavcu“ prapor poklonil — mladi kralj je kumoval

Pevsko društvo »Slavec« je poslednje, ki ga je blagopojni Viteški kralj Aleksander I. še počastil s poklonitvijo prapora. Na tem prekrasnem praporu pa visi tudi že trak najvišjega kuma Nj. Vel. kralja Petra II. in je »Slavec« hkrati prvo društvo v državi, katerega praporu je kumoval Nj. Vel. kralj. Na slikah je videti obe plati prapora s trakom kuma in prizor, ko je kraljev zastopnik g. general Pekić pripeljal krasni trak na prapor. O svečanosti »Slavec« je obširneje poročalo ponedeljsko »Jutro«.

zbirko poklonjenih daril, zlatih in srebrnih vencev, ter se vpisali v spominsko knjigo. Ob 17. so se z avtobusi vrnili v Mladenovac, od tam pa v Beograd in Ljubljano, kamor so dospeli v nedeljo ob 9.37 uri zdravi, dobro razpoloženi, z najlepšimi spomini.

Železničarska slava

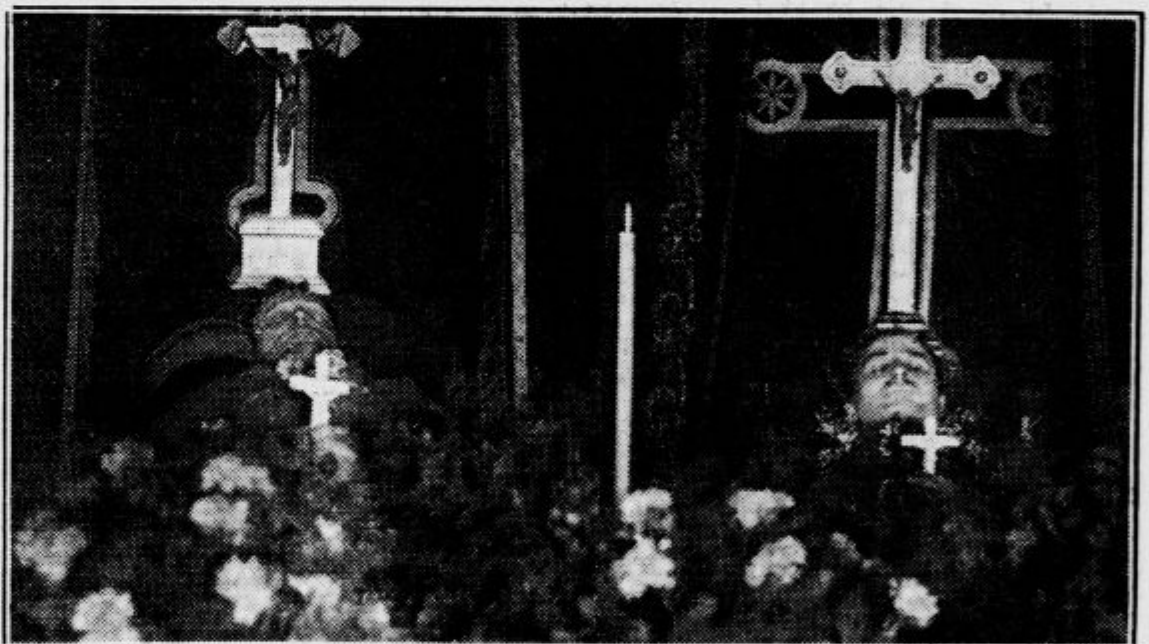
Ljubljana, 3. junija. Danes, na dan sv. Konstantina in sv. Jelene, je poteklo 46 let, odkar so železnice predvojne Srbije, ki jih je imel v zakup zasebnik-tujec, prešle v državno last in eksploatacijo in ta dan proslavljajo jugoslovanski železničarji svojo slavo. Tretjič letos so ta lepi narodni običaj južnih bratov prevzeli med svoje praznike tudi železničarji na področju ljubljanske železniške direkcije.

Proslava, ki dobiva leto za leto sprčo velike vneme in naklonjenosti g. direktorja Cugmusa svečaneje lice, je bila tudi letos zamišljena čim širše, in sicer z veliko veselico na prostem in primerno proslavo pod domačo streho. Prvi del sporeda je žal pokvarilo nestalno vreme, drugi del proslave pa je bil dopolnjen ob 10.30 v svečano okrašenih prostorih kina »Ljubljanski dvor«, ki so jih do zadnjega napolnili zastopniki železničarskega stanu vseh strok in kategorij iz Ljubljane in ostalega območja. Razen zastopnikov vseh stanovskih žel. organizacij so prireditelji počastili ban dravske banovine dr. Puc, zastopnik komandanta dravske divizije brig. general Pekić, predsednik ljubljanske občine dr. Ravnihar, pomočnik bana dr. Pirkmajer, šef vojaške delegacije polk. Nedeljković z vsemi častniki, gen. tajnik TPD g. Počučnik, ki je obenem zastopal Jadransko stražo, številne odlične dame in drugi. Brzojavno so železničarjem čestitali slavo minister dr. Marušič, komandant divizije div. gen. Nedeljković in načelnik štaba dravske divizije.

Proslavo je otvorila godba »Sloge« s primerno koračnico in uverturo Jenkovega »Kosova«, nato pa je moški zbor tega glasbenega društva krasno zapel Aljaževu »Na dan Slovan«.

Kot domačin je za tem v zastopstvu odsotnega g. direktorja pozdravil zbrano družbo, predvsem pa odlične goste, načelnik občega oddelka dr. A. Fatur, za njim pa sta dva govornika — viš. svetnik K. Zupanič in viš. kontr. Jože Jenko — v imenu strokovnih organizacij na kratko orisala pomen železničarske slave, pri čemer sta oba obudila spomine na tragično tragedijo, ki je od lanske slave do letošnje la-

Veličastna zadnja pot mučenikov Frana Vrička in Frana Štefančiča

Narednik France Vričko in podnarednik France Štefančič na mrtvaškem odru sredi vencev in cvetja, kjer ju je v nedeljo in včeraj kropilo mnogo, mnogo ljudi.

Ljubljana, 3. junija. Danes popoldne je ogromna množica občinstva spremila obe žrtvi vrhpoljskega zločina do njunega poslednjega domovanja. Ob mrtvašnici obce državne bolnišnice so se začeli pogrebci od blizu in daleč zbirati že okrog poldneva, a do četrte ure, ko so krsti dvignili v steklena voza, je bil ves ta del mesta do Sv. Petra in do viadukta na Šmartinski cesti eno samo morje v pridruženem pričakovanju zajete množice. Obe trupli, h katerima so svojci, prijatelji in tovariši že v soboto nanosili mnogo svežega cvetja in zelenja, sta bili do danes zasuti od rdečih in belih rož. V mrtvaški veži je mimo njih ves popoldan defilirala neskončna vrsta znanih in nezanih ljudi, da ju pokrope s kapljico blagoslovljene vode in se ustavijo za trenutek s pobožno mislijo pred njima, ki sta na tako ju-naški način žrtvovala svoji življenji službi in zvestobi do zakona in države. Vsi ljudje, ki so prihajali tod mimo, so se s prijetnim glasom dotikali dogodka in iz marsikaterega očesa se je utrla solza. Pogled na mrtva ožronika v mrtvaški veži je bil še toliko otožnejši, ker je na levi zraven njih ležalo še truplo nesrečnega Franceta Tomažina z Gmajne pri Krki, ki je umrl v bolnišnici kot žrtev surovega fantovskega napada na vasi in ki je poldrugo uro za njima nastopil svojo poslednjo pot.

Žalni sprevod

Ob 15.35 so uslužbeni mestnega pogrebneга zavoda pričeli zabijati železne v pokrova obeh krst in vdovi obeh ožronikov — z gospo Vričko je bila tudi komaj 11letna hčerka Anica — je zajel krčevit plač, ki je globoko presunil vso množico, ki se je trla okrog mrtvašnice. Počasi se je formiral ogromen, skoraj neskončen žalni sprevod, v katerem so bili razen najožjih sorodnikov obeh vrhpoljskih žrtv tudi številni zastopniki orožniških, policijskih in civilnih korporacij. Med drugimi so se pogreba udeležili pomočnik bana dr. Pirkmajer in vladni svetnik dr. Mencinger za bansko upravo, komandant dravskega žandarmerijskega polka polkovnik Tartagija s svojim adjutantom kapetanom Radičem in z vsemi oficirji polkovnega štaba, komandir ljubljanske žandarmerijske čete kapetan Perić, ki je bil neposredni starešina obeh umorjenih ožronikov, policijski upravnik Keršovan s poveljnikom policijske straže Grilom, sredi načelnik Kosi iz Kamnika, sodniki Avsec, Kralj in Kovač kot zastopniki okrožnega in sodnik Jerman za sresko sodišče ter namestnik državnega tožila Branko Goslar. Na čelu spreveda so trije orožniki nosili velik križ, za njimi je stopala godba dravske divizije in igrala žalne koračnice. Sledil je močan oddelek orožnikov s puškami na ramah, nato oddelek policijske straže, jetniških paznikov, finančne straže. Za njimi so se razvrstili nosilci vencev, ki so jih med drugimi poklonili obema pokojnima oficirji žandarmerijskega polka, podoficirji in gojenci orožniške šole, Moravčani, ki se jih je udeležilo pogreba okrog 100 z županom Tomcem in dekanom Cegnarjem na čelu, policijski stražniki ter policijski uradniki in detektivji, ki so prav tako stopali v sprevodu v prav častnem številu.

Vozu z duhovniki, v katerem so sedeli bolniški kurat Ponikvar in dva lazarista od Srca Jezusovega, sta sledila vozova z obema krstama. V prvi je ležalo truplo podnarednika Franceta Štefančiča, v drugem truplo komandirja narednika Franceta Vrička, pred vsakim je orožnik nosil njuno odlikovanje na žametni blazini, a ob krstah je stopala častna straža orožniških podoficirjev s puškami in nasajenimi bajonetami. Za obema vozovima so skrušeni stopali najbližji svojci obeh vrhpoljskih žrtv, najprej mala Vričkova Anica, nato pa obe plakajoči vdovi z ostalim sorodstvom. Tako se je pomikal sprevod po Zaloški cesti. Cegnarjevi, Holzapflovci ulici in nato po Šmartinski cesti proti Sv. Križu.

Na prisojnih gorskih višavah

...iz krepkega borovega debela pridobivamo nesnago razkrajajoči terpentini, ki daje spojen s čistilno močjo ALBUS-mila idealno pralno sredstvo

z ALBUS-terpentinovim milom oprano perilo je zajet solnčni žarek. Vaše perilo se blesti v snežni belini in diši čudovito. ALBUS-terpentinovo milo je idealno pralno sredstvo.

dela jugoslovanski narod, izgubo Velikega kralja Aleksandra I. Uedinitelja. Navzoči so počastili Njegov spomin z vzkliki »Slava«, h koncu pa s spontano vzkliknili Njegovemu nasledniku, mlademu kralju Petru II. Spored sta izpolnila Aljaževa pesmica »Zakipi duša radostna«, ki jo je spet lepo odpel moški zbor »Sloge« pod taktirko in s solom Bog. Premelca ter primema koračnica. Gostje so se še malo pomudili v družbi naših vrlih železničarjev, ki so spet dokazali, da veje v njihovih vrtah zdrav in krepak jugoslovanski duh.

je še enkrat zapel zbor policijskih stražnikov, ko sta odjeknili častni salvi iz stoterit pušk, in so se pričele usipati grude na Vričkovo in Štefančičevo krsto, je ostalo suho le redkokatero oko.

Pod silnim, pretresljivim dojmom velike žrtve, ki sta jo dala v srečanju z zločincem za narodno skupnost, in v iskrenem sočustvovanju z vdovama in njunima sirotama, so se pogrebci polagoma vračali proti mestu in domov.

Žalovanje v Moravčah

Moravče, 3. junija. »France, potpi, saj dolgo itak ne bova trpela, šla bova...« Tako je govoril pokojni Vričko, okrvavljen in oblit z znojem proti hropečemu, a še vedremu Štefančiču. In govoril je resnico! Tudi on je odšel za Štefančičem, kot tovariš v življenju in smrti, v ono kraljestvo, kjer vlada mir, poštenje in pravica. Srečna sta.

Toda vsem, ki smo ju poznali in spoštovali je hudo. Nam, ki vemo, da bi se rada živela zaradi vsakega ljubljenežnega otroka, žene in zaradi krepkega življenja samega. Saj bila sta življenja polna junaka, ki se nista bala ničesar, najmanj smrti. Nam vsem je hudo.

To našo pekočo bolelost opazi zdaj vsak, ki pride v Moravče. Z vseh hiš plapolajo žalne zastave, vse govori o pokojnih dveh z globokim spoštovanjem in sočustvovanjem. Mnogi pridemo na njuno zadnjo pot

Dr. Oton Fetičh — 50 let

Te dni je v krogu svoje rodbine obhajal petdesetletnico rojstva ugledni ljubljanski odvetnik in javni delavec g. dr. Oton Fetičh. Jubilar je stoočstoten Ljubljančan in je bival izven rojstnega mesta prav za prav le v času visokošolskega študija. Rodil se je 1. junija 1885, gimnazijo je absolviral v Ljubljani, univerzo pa na Dunaju, kjer je bil 1. 1909. promoviran za doktorja prava. Posvetil se je advokaturi in

po končani sodni in koncipientski praksi otvoril 1. 1916. samostojno odvetniško pisarno v Ljubljani.

Ze kot srednješolec se je g. Fetičh pridružil narodnordikalnemu omladinskemu pokretu ter je bil tudi na Dunaju v »Sloveniji« zvest sodelavec in prijatelj dr. Zerkova v borbi za prepoved slovenske akademskedne mladine. Enako je bil med glavnimi stebri ferialnega društva »Prosvetec« ter njenega razsežnega in pomembnega izobraževalnega dela. Požrtvovalen javni delavec je ostal tudi vse nadaljnje življenje in je tak še danes. Nad deset let je že predsednik Tiskovne zadruge, enako dobo je bil starosta Sokola II., mnogo let je že predsednik ljubljanskega krajevnega odbora Rdečega križa, delaven odbornik je v mnogih drugih organizacijah. V politiki se je posvetil pred vsem vprašanjem gospodarskega in komunalnega značaja. Več let je že član mestnega sveta in v tem položaju med drugim tudi predsednik Maloželezniške družbe, funkcija, ki ravno v današnjih razmerah ni baš zavidanja vredna. Sredi vsestranskega dela je praznoval svoj življenjski jubilej, ki mu ob njem iskreno in z najboljšimi željami čestitamo tudi mi.

Pri Sv. Križu

Vee do viadukta je bil razvrščen obakraj ceste na gosto strnjem špalir občinstva, da toliko ljudi menda še ni bilo pri kakšnem pogrebu. Na pokopališču so obe trupli najprej zanesli v kapelo, kjer je duhovščina opravila pogrebne molitve, pevi pa so zapeli v srce segajočo žalostinko. Ob odprtih grobovih, ki so jima ju izgrebli drugega ob drugem, sta bosta tudi večne sanje snivale skupaj, kakor sta skupaj padla v tovariški borbi, sta jima izpregovorila za poslednje slovo kapetan Perić in moravški dekan Cegnar, ki sta v toplih, žalostnih besedah povelevala njune vrline in službo in njuno izredno priljubljenost med prebivalstvom. Ko

Trije sunki - 30 tisoč mrtvih

Potresno razdejanje v Beludžistanu — „Alah, usmili se nas!“ — Mrtvih je toliko, da štejejo samo žive

Prošli teden, v noči od četrta na petek je zadela Beludžistan potresna katastrofa, ki je brez primere v zgodovini te dežele. Pet četrti ure pred polnočjo je zasijalo nebo v Quetti nenadoma v rdečem sij. Prikazen so videli redki ljudje, kajti večina prebivalcev je trdno spala. Nastopila je smrtna tišina, čez nekaj minut pa je završalo v zraku

in nato se je stresla zemlja. Prvemu sunku, ki je trajal kakšnih 20 do 40 sekund, sta sledila še dva sunka, krajši in daljši. In po kratkem premoru, ki ga je sprožila groza potresa, se je oglašil iz tisočih gri obupen klic nesrečnikov pod razvalinami: „Alah, Alah, usmili se nas!“ Psi so strahotno zavijali, ljudje so ječali, po ulicah so hoteli vojski in domačini ob svitu bakel, ki so odgrinjale grozo preživelih trenutkov.

Razdejanje je bilo strahovito. Razen nekaterih vojašnic, vojaških šol in redkih drugih stavb, se vse hiše

sesule v kup razvalin.

Potrpanih je bila nad 2000 brzojavnih vodov. Edino radio je bil oblasten na razpolago in po njem so oznanili Jobovo vest sosednim deželam in Angliji. Zastopnik generalnega guvernerja Norman Cator se je le po naključju rešil, prav tako kalatški kan z rodbino.

Prizore ob potresu je težko opisati. Na postaji v Quetti je nastala takšna panika, da so potniki obupno naskakovali vlake, ki so čakali na odhod.

Plezali so na strehe vagonov meneč, da se bodo rešili. Druge, ki so stali pred blaginjskimi okenci in čakali na izdajo vozovnic, pa je zatekla strahna smrt. Postajno poslopje se je sesulo na kup in oni so obležali v razvalinah.

Potresni sunki so bili tako močni, da je metalo otroške zibelke ob zid in so otročki popadali na tla. V Quetti je našlo smrt pod razvalinami 34 angleških letalcev, nadaljnjih 12 pa še pogrešajo.

Tudi policijsko četo

v mestu je potres popolnoma dečmiral. Rešil se ni baje nihče. Od poštne službenice se je otele samo četvorica. Pisma pošiljajo zdaj brez mark, pred poštnim in telegrafnim uradom pa se zbirajo množice nesrečnikov, ki iščejo svoje in sorodnike. Od nekaterih družin so ostali pri življenju samo otroci.

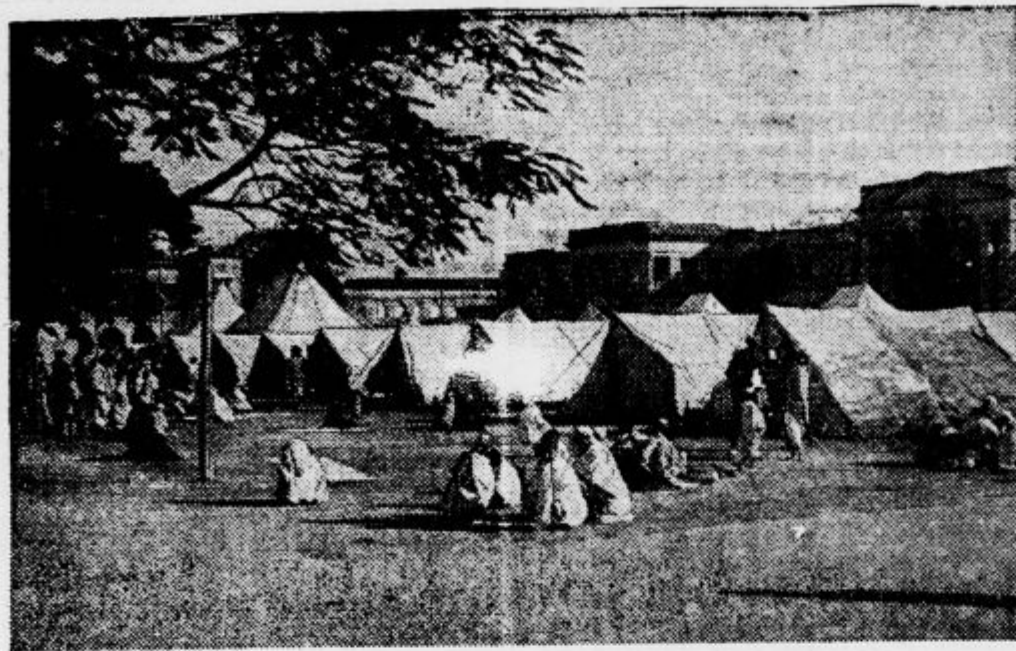
Sodijo, da je potres ugonobil najmanj 30.000 ljudi. Razdejanje je tako veliko, da niti ne sprašujejo, kdo je mrtve, ampak registrirajo samo tiste, ki so ostali živi. Vse hiše na progi od Quette do Kalata (160 kilometrov daljave) so porušene. Med tema dvema mestoma leži

ognjišče potresa.

A tudi druga mesta, predvsem Čaman in Mustang so hudo trpela. V Shikarpusju vlada velika žalost, ker ni družine brez mrtvega. Bojijo pa se, da se bo zlo še povečalo, če izbruhnejo nalezljive bolezni.

Reševalci iščejo žrtve pod razvalinami

Taborišče šotorov za ranjence in bolnike

Zaradi tega očigajajo mrtvice na mestu, kjer jih najdejo pod razvalinami.

Angleška vlada je že poslala v Beludžistan mnogo letal z zdravili in živili. Razmeroma najmanj je trpela železnica, ki je le neznatno poškodovana. Promet z vlaki bo najprej vzpostavljen, s prvimi lokomotivami so dospeli na kraj nesreče zdravniki z bolničarkami, a tudi vojaška ojačenja, kajti položaj skušajo izkoristiti temni elementi, ki plenijo povsod, kjer slutijo kaj plena. Velike skrbi povzročata oblastem

nedostojanje živil in pomanjkanje vode.

Pojavljajo se tudi šakali, ki predstavljajo še večjo nevarnost, ker se z njih pobojkovanjem lahko razpasejo v potresnem ozemlju epidemične bolezni.

Sloviti sadovnjaki v Quetti so popolnoma razdejani. A ne samo mesta, tudi druge naselbine je izbrisal potres s površja zemlje. Od Quette proti Kalatu se vleče pokrajina kakor puščava. Le tu in tam vidiš dim sežganih trupel, ki kaže, kje je še pred kratkim utripalo življenje, ki je tako nenadoma ugasnilo.

★

Beludžistan je jugovzhodni del Iranke visoke planote. Na zapadu meji na Perzijo, na severu na Afganistan. V Gedrozijski

Srečen padeč z višine 11.000 metrov

Fantastičen doživljaj češkega pilota

Se-pilot češkoslovaške vojaške tvornice za letala »Letna« Anderle je te dni absolviriral polet, ki mu bo do konca življenja ostal v živem spominu. Kmalu po obodu se je dvignil v zrak z lovskim letalom »S 331«. Nameraval je posekati domači višinski rekord.

V šestih minutah 40 sekundah je dosegel že višino 5000 m, čez nadaljnje četrte ure pa je že bil 11.000 m nad zemljo. Hotel pa se je dvigniti še više. To mu pa ni uspelo, nasprotno, izgubil je oblast nad letalom in je začel naglo padati.

Gledalci na letališču so bili prepričani, da bo Anderle vsak trenutek

treščil na zemljo,

zato je nastalo med njimi veliko vznemirjenje. K sreči pa je prišlo drugače. Anderle, ki mu je 11.000 m nad zemljo postalo slabo, se je v višini 5000 m zopet osvestil. Trepalnice pa so mu zaradi izrednega mraza — toplomer je kazal — 64 stopinj — zamrzle. Instinktivno je prijel za krmilo in skušal pristati. Poskus se mu je posrečil. Ko je lovsko letalo sedlo na tla, je takoj pristopil zdravnik, ki je odredil, da morajo pilota nemudoma odvesti domov.

Merilne naprave lovskega letala so odnesli takoj v državni meteorološki observatorij, kjer so jih pregledali in ugotovili, da je dosegel Anderle v resnici višino 11.000 m. S tem je vsekakor postavil nov rekord v CSR, kajti največja doslej dosežena višina je znašala le 9400 m.

Tri vrečice zlata

V noči od torka na sredo minulega tedna so izginile iz skladišča kolodvorov v Lilleu tri vrečice, ki so jih bile poslane pariške banke svojim podružnicam v Lille. V vrečicah je bilo zlato. O tatovih ni sledu.

Novi francoski finančni minister Joseph Caillaux

Caillaux — redivivus

»Kdor ne leži na francoskem na pokopališču Père Lachaise, ni mrtve«, je dejal nekoč neki Parižan in za nobenega človeka ta izrek bolje ne velja nego za Jožefa Caillauxa, ki je sedaj z 72 leti zopet postal minister. Bila so leta, ko je bilo videti, da ni noben Francoz moralno in za javnost bolj ubit nego on, a tudi nihče ni vedel bolje nego on priti spet do veljave.

Njegov oče je bil finančni minister v tisti vladi vojvode de Broglie, ki je 1877. poskusila državni udar proti republiki — a ji ni uspelo. Caillaux mlajši je postal finančni uradnik in v davčnem departementu je izvršil velika dela. Imel je pa za uradniško kariero preveč temperamenta in je presedlal v politiko. Kot pristaš skrajnega meščanskega radikalizma je bil kmalu med vodilnimi osebnostmi in v vladi Waldeck-Rousseauja, ki je združevala ljudi s skrajnih kril francoske politike, je postal finančni minister. Imel je v načrtu uvedbo progresivnega davka na dohodke in si je s tem nakopal sovraštvo vseh, ki so imeli v republiki kakšno imetje. mandat ali vpliv. Saj niso mogli razumeti zakaj se za takšne stvari vnema on, ki je vendar sam pripadal sloju bogatašev. Prešla so leta in Caillaux je postal ministrski predsednik. V tej funkciji je likvidiral maroško afero, ki bi svetovno vojno povzročila skoraj desetletje prej. Vodil je politiko, ki je hotela

Srce maršala Pilsudskega

počiva poleg svoje matere v Vilnu

Konec minulega tedna so v Vilnu začasno položili k večnemu počitku srce narodnega junaka Poljske, maršala Pilsudskega. Prenesli so ga v cerkev sv. Tereze v Ostri Brami.

Preden je maršalovo srce nastopilo svoj pot v Vilno, je bila intima svečanost v varšavskem Belvederu, kjer so se poleg maršalove rodbine zbrali najvišji predstavniki današnje Poljske: politiki, vojaški dostojanstveniki in prijatelji pokojnika. Položili so pomaziljeno srce Pilsudskega najprej v stekleno, nato pa še

v srebrno žaro

in se poslovili od njega.

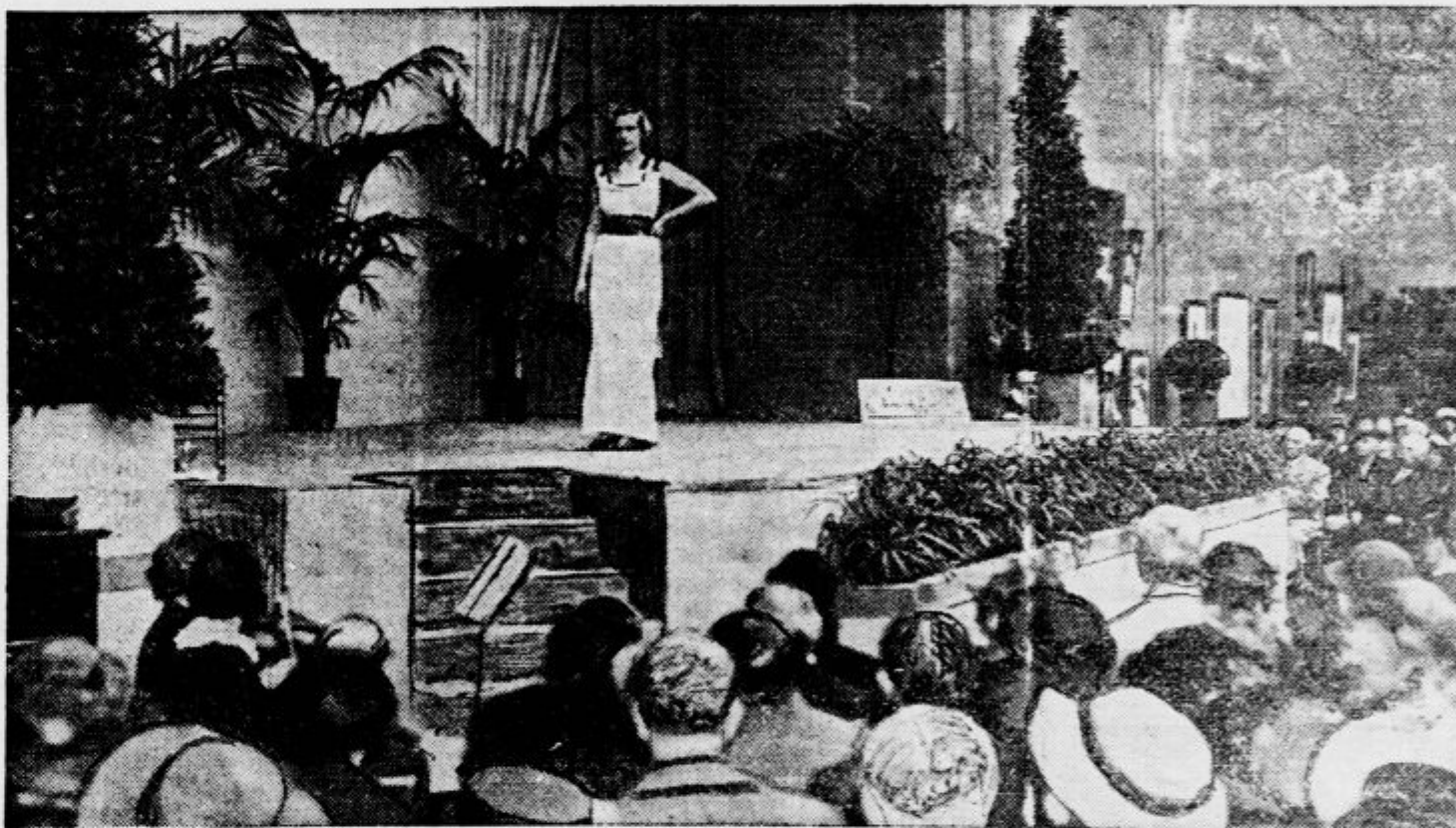
Opolnoči je odpeljal srce proti Vilni poseben vlak, s katerim so odpotovali v Vilno maršalova vdova, obe hčeri in generaliteta. Vlak je dospel na cilj ob sedmih zjutraj. Na kolodvoru so sprejeli došlece vojaški dostojanstveniki severne Poljske in notranji minister kot predstavnik vlade. Po ulicah je bil razvrščen špalir čet do Ostre Brame. Pred cerkvijo se je zbrala ogromna množica ljudstva. Srebrno žaro s srcem pokojnega maršala je prišla v roke njegova vdova in jo nesla skozi mesto v cerkev. Vsa na ulice obrnjena okna so bila razsvetljena. V cerkvi sv. Terezie je bila maša zadušnica, po kateri so žaro z maršalovim srcem začasno zazidali v odprtino poleg podobe čudodelne Matere Božje.

Ob istem času, ko so položili v cerkev sv. Tereze v Vilnu maršalovo srce, sta izkopala na vaškem pokopališču v Suginti

NEKAJ ZA VSE

Oči je treba stalno negovati. Njih lepota in bistrost trpita, če jih prenapenjamo. Čitanje v polumraku, šivanje pri nezadostni svetlobi itd. je treba na vsak način opustiti. Stiskanje vek pri gledanju v slabih svetlobnih razmerah pospešuje nastanek gubic pod očmi.

Kakor na ljubljanskem velesejmu ...

se kažejo in obračajo pomerjevalke oblek pred gledalci tudi v pariškem Grand Palaisu

Gospa,

Vaš soprog se muči in dela ves dan, da more vzdrževati svojo družino.

Pazite zato, da mu pripravite jed okusno in pravočasno, da je njegova obleka in perilo v redu, da je zadovoljen!

On potrebuje živce za svoj posel!

Vsaj v nedeljo, — če že ni mogoče češče, — mu napravite veselje in mu poleg boljše kosila postavite na mizo tudi steklenico

RADENSKE!

Vaša pažnja bo nagrajena!

»O brezkonkurenčni kvaliteti RADENSKE se prepričajte gratis v našem lastnem paviljonu na velesejmu.«

zblizanje in zvezo z Nemčijo. Dogodki so šli mimo njega.

Tik pred izbruhom svetovne vojne je bil spet finančni minister. Tedaj se je zgodilo, da je njegova žena ustrelila glavnega urednika »Figara«, Calmetta, ker je priobčil pisma najintimnejše narave in je obljubil še druga. Zaprl so jo, a v razpravnih dneh, ki so padli baš v dneve vojne izbruha, je prekosil Caillaux kot nje branitelj samega sebe. On sam je bil tisti, ki je vodil proces in ta proces je postal silovit obračun s celo opozicijo, njeno taktiko in finančnimi zvezami. Go. Caillauxovo je porota gladko oprostila.

V vojni je bil Caillaux, ki se je nekoč potoval za zvezo z Nemčijo, zelo nezahvalen, saj svojega naziranja tudi sedaj ni branil zase. Celo kadar je molčal, so se ga bali. Hoteli so se ga iznebiti s tem, da so ga poslali v brezpomembni misiji v Južno Ameriko, a vrnil se je vse prekmalu. Šele tedaj se je upal Clémenceau nastopiti proti njemu, obtožiti ga veleizdajniških zvez z nekimi ljudmi, ki so jim očitali plačano službovanje Nemčiji. Caillaux je prišel v ječo. Po petletni konfinaciji v svojem volilnem okraju se je vrnil v triumfu v Pariz in šest tednov pozneje je vrgel Herriotov kabinet. Caillaux je bil nato pravosodni minister v več vladah, na zadnje v Briandovi vladi, ki je padla 1926. Odtlej je počival, a to, da so ga v sedanjem resnem času znova pozvali v ministrstvo, dovolj razločno govori, kako cenj Francija preteklo delo in izkušnje tega borbenega in mnogo preizkušenega moža.

Vrnili so ga staršem

toda šele potem, ko so slednji banditem odšteli 200.000 dolarjev

Banditi, ki so nedavno ugrabili sina ameriškega tvorničarja Weyerhäuserja, so dečka izpustili. Devetletnega fantiča je našla policija v Issquahu blizu Cascade Mountains v državi Washington. Dečka so odvedli na policijo, potem pa so ga izročili po najkrajši poti obupanim roditeljem, ki so bili že v resnih skrbih za življenje svojega sina.

Fantič je očetu in materi pripovedoval, da so ga odpeljali ugrabitelji najprej v neko samotno hišo. Štiri dni je bil mali Weyerhäuser tam jetnik razbojnikov. Potem so ga

posadili v kovčeg,

ki je imel luknje za zrak, spravili kovčeg na avtomobil ter so se vozarili z njim okrog. Fantič meni, da je bilo to v Oregonu in Aberdeenu. Med vožnjo je imel tudi zavzane oči, da ne bi videl krajev, koder je potoval.

Izpustili so ga na ta način, da so mu vrgli čez obraz dve odeji, mu stisnili v roko

bankovec za en dolar

ter mu priporočili, naj gre kar po cesti naprej, ker bo prišel na ta način po najkrajši poti domov. Deček je nekaj časa stal sredi ceste, nato pa je potrkal na vrata prve farmerske hiše, odkoder so obvestili policijo, ki je prišla ponj.

Toča razbila 60.000 šip

42 toče na m²

Nad Keeskemetom na Madžarskem je divjala te dni toča, da malo takšnih. Škodo na poljih, vrtovih in sadovnjakih cenijo na najmanj 200 milijonov pengov. Toča je toliko tako na gosto, da je je obležalo na kvadratni meter povprečno 42 kilogramov.

Na poljih je ležala do 15 cm visoko in posamezna zrna so tehtala 20 do 25 dkg. V mestu samem je razbila okrog 10.000 oken-skih in izloženih šip. Strela je udarila v 17 oseb ter nekatere med njimi smrtno nevarno poškodovala; ubila je tudi mnogo živine.

V občini Szentes je ubila toča več tisoč malih živali. Setev je okrog teh dveh krajev, kakor tudi na zapadni strani Donave, tako uničena, da so občine zaprosile vlado za

ново seme nje,

ker drugače ne bo zemlja obrodila letos prav ničesar. Škoda na sadnem drevju pa je eploh nenadomestljiva.

na Litovskem bivši adjutant maršala Pilsudskega in generalissimov nečak smrtne ostanke maršalove matere,

ki so jo pokopali pred 51 leti. Položili so kosti v krsto, katero so z dovoljenjem litovske vlade prepeljali na Poljsko. Začasno so jo položili v cerkev sv. Tereze, kjer ostane do septembra. V septembru bodo Pilsudskega položili dokončno k večnemu počitku na vilnskem pokopališču med junaki, ki so dali svoje življenje na oltar poljske svobode.

Nova vlada v Pragi

Ministrski predsednik Jan Malypetr je sestavil novo čl. vlado, ki se le neznatno razlikuje od dosedanjega kabineta

Ugrabljenec pripoveduje, da so imeli ugrabitelji dva avtomobila,

s katerimi so se odpeljali v največjem diru potem, ko so ga postavili na cesto. Seveda se je to zgodilo šele tedaj, ko so roditelji otroka izročili roparjem 200.000 dolarjev, ki so jih zahtevali za izpustitev dečka. Ameriška policija sodi, da so dečka ugrabili tisti ljudje, ki so pred časom odvedli pivovarnarja Edvarda Bremerja iz St. Paula, ki jim je tudi moral odšteti 200.000 dolarjev, da so mu vrnilo svobodo. Za voditelja ugrabiteljev veljata širou Amerike znana bandita Alvin Karpis in Harry Campbell, ki je trenutno na listi ameriških zločincev zabeležen kot sovražnik države št. 1.

A NEKDOTA

Sloviti goslač Pablo de Sarasate je bil pri nekem koncertu v Chicagu tako slabo razpoložen, da mu je občinstvo živžgalo. Da bi ljudi pomiril, je goslačev impresarij v odmoru stopil na oder in povedal, da zmore veliki virtuos posnemati na svoje gosli vsak poljubni instrument: orgle, citre, flavto itd. Občinstvo naj samo pove, katero glasbilo naj posnema. »Gosli!« je zavpil nekdo z gledišča.

VSAK DAN ENA

»Draga moja, za srečen zakon je treba šest stvari!«

»Katerih, mama?«

»Prvič: moža, drugič: tretjič, četrtič, petič in šestič pa: mnogo denarja!«

